

и съ кръвта си това гнѣздо на нечестивостта! Той ви възвѣщава това чрѣзъ моитѣ уста!

И той прострѣ ржката си и устреми нагорѣ очитѣ си, а сърдцата на христианитѣ прѣстаняхъ да биждѣ, понеже почувствувахъ, че неговия погледъ вижда нѣщо, което не могатъ да видятъ тѣхнитѣ смъртни очи.

Лицето на Петра се измѣни и станъ свѣтло, и нѣколко врѣме той гледаше мълчеливо, като да бѣше онемѣлъ отъ вълнение и, най-сетнѣ, пакъ се зачу гласа му:

— Ти си тука, Господи, и ми посочвашъ Своитѣ пѣтица! О, Христе! Мигаръ не въ Иерусалимъ, а въ този градъ на сатаната искашъ да основешъ своя прѣстолъ? Тука ли, отъ тѣзи сълзи и отъ тази кръвь, искашъ да построишъ своя храмъ? Тука ли, дѣто днесъ властвува Неронъ, ще се захване вѣчното Твое царство? О, Господи! Господи! И ти ще заповѣдашъ на тѣзи людѣе, прѣпълнени съ страхъ, щото тѣ отъ своигѣ кости да положатъ основитѣ на новия свѣтъ и на моя духъ ще заповѣдашъ да вземе властѣта надъ тѣзи и надъ земнитѣ синове? И ще влѣешъ сила въ слабитѣ, за да станатъ силни, и Ти ми заповѣдавашъ да пасѣ твѣтитѣ овци отъ сега и до свършѣка на вѣковетѣ. . . Да бжде прославлено името Ти, Ти, който повелявашъ да побѣждаваме. Осанна! Осанна!

И изпълненитѣ съ страхъ христиани станяхъ и въ поколебанитѣ се влѣ нова струя отъ вѣра. Едни гласове викахъ „Осанна!“ други — „за Христа!“; послѣ настана тишина, безгърмотевична лѣтна свѣткавица освѣти вътрѣшността на сградата и лицата поблѣднѣхъ отъ вълнение.

Петъръ, унесенъ въ видѣнието, още дълго се моли, но, най-сетнѣ, станъ, обърнъ своето вдѣхновено, свѣтло лице къмъ събранието и рече:

— Както Господъ побѣди вашето съмнѣние, така и вие идѣте да побѣждавате въ Негово име!

И макаръ и да знаеше, че ще побѣдѣтъ, макаръ и да знаеше какво ще израстне изъ тѣхнитѣ сълзи и изъ тѣхната кръвь, но гласътъ му затренери отъ вълнение, когато взе да ги осѣнява съ кръста и да говори:

— А сега благославямъ ви, дѣца мои, на мъжи, на смъртъ и на вѣчностъ!

Но тѣ го заобиколихъ и викахъ: „Ние сме готови, но ти, светий, крий се, защото ти си намѣстникъ, който изпълнява волята Христова!“

Като казвахъ това, тѣ се хвацахъ за дрехитѣ му, а той туряше ржцѣтѣ си на главитѣ имъ и се прощаваше